

Ponència

Els rols valencianistes

Xavier Carbonell Montesinos

Secretari del Patronat de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana.

Alfagar. 24 de novembre de 2018

Introducció

Els rols o en singular rol, és el paper que u interpreta en un moment donat. Professionalment, com ho fan els actors, o per qualsevol altre motiu que vol abastar altre tipus d'objectiu.

El diccionari General de la Llengua Valenciana diu:

“rol, -ls

(De l'angl. role, paper d'un actor, i este del fr. rôle.)

s. m. Paper que u realisa, fa o representa.”

Eixemples d'este tipus d'actuacions, o d'agafar cert rol en un moment donat n'hi ha a montó. Com per exemple:

El professor cridant l'atenció als alumnes de 14 anys que han actuat de la mateixa manera que ell durant la seua adolescència. Polícies bons i roïns “jugant” ad este joc, com instruments o ferramenta de la seua faena –segons certes pel·lícules i sèries de televisió– buscant eficàcia i eficiència

El valencianisme en conjunt, al meu entendre, no ha assumit este joc de rol. No hi ha papers repartits per a cada u dels actors en el moviment social que es diu valencianisme.

Quan dic valencianisme em referix a tres braços: Valencianisme idiomàtic, Valencianisme socio-cultural, i Valencianisme socio-polític.

Els protagonistes –els actors– les persones; reals o “jurídiques” s'interferixen entre elles creant “soroll” que enterbolix les comunicacions. I lo més important, cap a fora del valencianisme. Manca eficàcia i eficiència.

La física, les matemàtiques, la ciència bàsica, la filosofia de la ciència, nos demostra que un tot funciona quant totes les parts analisades complixen en el paper –rol– que tenen assignat.

Si els valencianistes dels tres braços som capaços (que ho som), d'assumir el nostre rol, el que mos toque en cada moment històric, i de mantindre unida l'estructura global de la Nació i del moviment valencianista, a més de tindre unes relacions adequadament crítiques, conseguirem que l'estructura no se colapse i l'edifici Nacional Valencià no caiga damunt de nosatres per la força de

la gravetat.

I en este cas l'assumixen –el rol de la gravetat– perfectament els contraris de la nostra idea Nacional. I no me referixc necessàriament a un estat-nació, com idea Nacional.

Els rols que nos pertoqueu

Expondré alguna de les raons, en la meua opinió, del per qué el valencianisme no funciona com una màquina perfectament ajustada i aniré exponer la meua particular divisió del valencianisme en tres braços –semblança de l'època foral– estos son, com he dit més amunt: el Valencianisme idiomàtic, el Valencianisme soci-cultural i el Valencianisme soci-polític.

Dir que és lo que yo entenc per cada u d'estos braços i quin deuria ser el seu rol en el context del moviment valencianiste actual, és lo que em proponc explicar. Aclarir si existix un equilibri dins de cada u i entre tots els braços, que donen un moviment coherent en un front ample, o més be, és un moviment ple de vanguardes o “capelletes”.

Mamprenc pel valencianisme mes fàcilment explicable.

El Valencianisme idiomàtic.

Açò és: els que defenen que tota l'aspiració del valencianisme es queda reduïda a la defensa a ultrança de la Llengua Valenciana, front a les tesis anexionistes del català enfront del valencià. No solen tindre en conte la supremacia del castellà davant la llengua minorisada que és la valenciana.

Podríem incloure dins d'esta categoria, als defensors i conreadors de la llengua valenciana front a qualsevol atra. Inclosa la castellana. A soles se preocupen de com conseguir est objectiu únic. Criticant als atres valencianismes que tenen, además, uns atres objectius, socials i/o polítics o econòmics, per supost, inclòs el de la defensa i la normalitat d'us en tots els nivells i àmbits de l'idioma valencià.

Desgraciadament esta classe de valencianisme està ple de persones que no utilisen en normalitat la llengua valenciana. El eixemple més cridaner és sense

dubte l'àmbit del Partit Popular en la Comunitat Valenciana.

El valencianisme socio-cultural:

És un món prou ample i és pot considerar com pont entre el primer i el segon tipus de valencianisme.

Pot ser, este valencianisme socio-cultural, el que major número de sigles tinga i tal volta siga més comprensible per la societat civil. Des dels que estan per un anticatalanisme radical com únic objectiu, fins als que lo primer per adells es treballar en positiu per l'economia, societat del benestar i cultura valenciana. Des d'una societat civil estructurada, deixant fora els partidismes polítics, que no la política. Trobem instruments ¿rovellats?.

L'Acadèmia de Cultura Valenciana (RACV). Lloc a on treballen aspectes culturals de les ciències socials; com història, arqueologia; ciències experimentals, bàsica, tecnologies, etc. Conta, des de la seua fundació, en la Secció de Llengua i Lliteratura Valenciana "Lluís Fullana i Mira", pero esta Acadèmia no es llavors una acadèmia soles de llengua. Una institució – l'Acadèmia– que pense, pensa en general, i és una opinió; que el valencià queda molt be per a fer poesia i jocs florals, pero que per a fer ciència (l'Acadèmia és una institució de ciència) es té que fer en castellà. He de dir que gràcies a l'espenta de la Secció de Llengua, esta generalisació s'està convertint en excepció.

El castellà servix lo mateix que el valencià quan parlem de ciència. La ciència es fa en anglés. Vullc dir que per a lo mateix servix el castellà i el valencià en el context internacional de ciència i tecnologia.

Amics de l'Acadèmia i el Patronat de la RACV ajuden a hores d'ara ad esta institució pública creada per la Diputació de València i l'Ajuntament del Cap i Casal a principis del segle passat. Sobre tot el Patronat, que entre els seus fins fundacionals té el de promocionar publicacions i actes a favor de la llengua valenciana, com per eixemple la publicació del *Diccionari General de la Llengua Valenciana*. Recentment en sa segona edició. O participar activament en l'organització del Centenari de la Càtedra de Llengua Valenciana en l'Universitat de València, que s'inaugurà en l'any 1918 a càrrec del filòleg Lluís Fullana Mira.

Suprimida per la dictadura de Primo de Rivera, mai més es tornà a recuperar.

Per una altra banda tenim a Lo Rat Penat, com una institució centenària dels “*amadors de les glòries valencianes*”. Soles conec personalment la trajectòria dels dos últims presidents i juntes de govern. Lo Rat Penat ha segut en temps d’anormalitat cultural, el referent de llengua i element necessari per a la seua utilització en normalitat. Lloable tasca cultural, en la promoció de les tradicions valencianes. Però també s’ha convertit en editorial, normalment subvencionada per alguna administració pública. En les conseqüències que du estos tipus de subvencions.

Lo Rat Penat ha perdut el seu paper de ser el lloc de polèmica i discussió lliterària, a la que haurien d’afegir en estos temps els discursos filosòfics i d’ideologia política i la seua praxis... No està tant llunt el doctor Faustí Barbera...

Junt a Lo Rat Penat i al voltant d’ell, existixen o existiren unes altres sigles com poden ser AELLVA, ABV, Comité de l’Idioma... etc. que naixen des de Lo Rat Penat i que, com no poden sobreviure dins d’esta (pense que deuria ser “la casa comuna” de l’intellectualitat valencianista), no tenen més remei que crear noves estructures per a que la seua activitat ixca a la llum, donant com a resultat, des d’antic, un ample moviment socio-cultural en moltes sigles que en el seu conjunt impulsa la creació en llengua valenciana. No sé si és bo o roïn, però és una realitat. Crec que en una bona coordinació i treball en equip i repartiment de la faena poden ser ferramentes importants i fonamentals.

Però hi ha esperança, cada volta més i millor gent jove pensa que la seua independència està per damunt de totes estes sigles i que poden anar dins d’esta braç –el socio-cultural– atenent al seu propi criteri i ritme, afegint-se allí on creuen que poden ser més eficaços. Les noves editorials són l’exemple. Defenent i promocionant l’idioma valencià: Mosseguello, junt a Foment de les Lletres Valencianes –sagell editorial l’Oronella–, i la distribució de llibres d’estes editorials; Distival. En el món de les falles, el Casal Bernat i Baldoví que junt a la Plataforma Valencianista PLV són exemples relativament recents.

Les xarxes socials són instrument important d’esta activitat social, al convocar actes, events, premis... La presència en les xarxes socials fa que est aspecte, en un principi, soles lliterari es convertixca en una branca cultural i

social al mateix temps.

L'eficàcia d'este braç per a aconseguir que s'escampe per tota la societat civil, en ampla repercussió, depén que siga capaç d'aplegar per ell mateix, a la societat en la que desenrolla la seua creació. No pot sobreviure d'almoines. Qualsevol subvenció és una almoina. Hem de fugir de l'endocomsum subvencionat.

Encara existixen entitats que ja no responen a les necessitats actuals; continuen ancorats a l'últim terç del segle XX tant els membres com l'organització. Mes cada volta son menys i estan evolucionant cap a postures més modernes. Alguns membres destacats d'estes entitats peguen a fugir "com a rates" cap a llocs, en la meua opinió, prou sospitosos de ser valencianistes. Hi ha un exemple recent que no vullc mencionar.

La quantitat d'associacions culturals, d'artistes, per una altra part normal en àmbits de creació artística, pense que hi ha que observar-les des de l'òptica del positivisme, és una mostra de la quantitat i qualitat de les dos últimes generacions d'escriptors en llengua valenciana, que conviuen i "chafen" als més "majors". Els "majors" protesten, puix pensen: "no se mos reconeix la nostra tasca durant els temps obscurs". Eren atres temps, les coses han canviat. La voluntarietat es vol i deu de substituir per la professionalitat.

El conflicte intern d'accentos i com ficar-los "dibuixar-los" o no, crec que és una discussió o polèmica que no du a cap lloc. L'autoritat normativa de la llengua valenciana, deu de ser única i la secció de la RACV "Lluís Fullana Mira" complix esta funció en rigor científic. Discutible com tota la ciència, seguint els criteris de la *Nova Gramàtica de la Llengua Valenciana*. No cal vore tres peus al gat, o fantasmes, o corcons. Els que estaven ja no estan i si estan ningú els fa cas.

També és cert que cada autor te la plena llibertat d'escriure com millor crega convenient. No se deu d'impossibilitar l'eixida al carrer de totes les obres. La qualitat en la creació, en els temes i en la tècnica lliterària és el criteri fonamental i principal. Devem ser valents i lliures per a crear en qualsevol estil i temàtica i inclús ortografia. Si reivindiquem com a mínim que la normativa de la RACV no siga privada de subvencions, devem també respectar als discrepants, mes que pensem que estan en un erro.

Pero no sols de lliteratura viu el valencianisme. Escritors no lliteraris, ensajos, articulistes en diaris, lletraferits eventuais. Arquitectes i ingeniers que desenrollen la seua faena en Valencià, escultors i pintors, professors del sistema públic, tant de primària, secundaria i inclús de Formació Professional de cicles superiors o mijos, professors d'universitats, policies i militars... La societat en general. No estem a soles. Necessàriament precisem que sure la nostra tasca a la superfície de la societat. Tenim la gent i ara els mijos.

El rol fonamental d'este braç el deu de desenrollar al meu criteri Lo Rat Penat, com ho feu en el passat. Obert a totes les discussions i discursos que adés he mencionat. Dialogant en les atres organiscacions que conreen la llengua i cultura valenciana, oblidant la seua tasca editorial creativa, centrant-se en la seua faena formativa, preparant el terreny per a lo que sense dubte vindrà. La llabor editorial de Lo Rat Penat deu de ser excepcional. L'edició, distribució i venda de les obres lliteràries i no lliteràries, la deixarem als professionals que en treball, ilusió, diners i calitat conseguiran l'èxit d'este braç socio-cultural.

El tercer braç, en el valencianisme: el socio-polític.

Tal volta el que més en discussió està, pero el més senzill d'analisar, des del meu punt de vista.

Esta clar que en este braç hi ha arribistes, polítics professionals i poques vergonyes que poden ser presunts corruptes o particips de corrupteles.

Els arribistes i polítics professionals els vaig a analisar de la mateixa forma. Han aplegat al valencianisme polític per, digam, conveniència. Necessitem –la societat civil i el valencianisme en particular– als polítics professionals, mes que siga per un periodo curt i transparent, a lo màxim de huit anys. No podem jugar en el voluntarisme, exactament lo mateix que en el braç socio-cultural no poden tindre “editorialetes” plenes de voluntarisme pero sense eficàcia. Els polítics professionals els hem conseguit de dos maneres i m'explique:

1. Des del valencianisme combatiu primerenc han assumit les responsabilitats de ser dirigents d'este moviment. Els arribistes ya eren polítics professionals preocupats per la gestió de “la res publica”. Les opcions polítiques

en que militaven no han omplert les seues aspiracions de tota índole; polítiques, ideològiques, de talent, personals... Este tipus de polític al cap d'un breu temps o s'ha implicat plenament en el valencianisme, sempre des d'una òptica de "praxis política" o nos està mentint. El temps dona i lleva raó, però s'ha d'estar a l'aguait, per a desenmaixquerar als pocs vergonya que són els que estan aquí o allà, només per l'interès personal.

Els protagonistes de les corrupteles, han seguit i son notícia encara hui en dia. La normalitat d'anys anteriors s'ha convertit a hores d'ara en escàndol i inclús en faltes i delictes.

Estes persones que són les protagonistes, i no les organitzacions en les quals militen, s'escampen per tot arreu i es disfressen de valencianistes antics, o d'arribistes necessaris. El PP és el millor exemple d'açò. Compromís i el PSOE-PSPV no estan massa lluny dels "peperos" i Unió Valenciana ho va patir de valent. No cal que recorde la quantitat de militants i càrrecs públics que abandonaren la militància en Unió Valenciana, en quan el vent ja no estigué a favor. La conservació del poder o tindre alguna sort de favor mouen moltes voluntats.

2. Per últim nos queden els valencianistes de soca, que estem per l'ideal d'una València millor. No entre a analitzar els nivells (si em permeteu està llicència) de valencianisme de cada u i les distintes expressions d'este: regionalisme, provincialisme, nacionalisme, sobirania, autodeterminació, independentisme...

Les sigles d'este valencianisme són prou senzilles ja que a soles Unió Valenciana, –com a partit exclusivament valencianiste– ha tingut representació en totes les institucions democràtiques de la Nació, de l'Estat i en l'Unió Europea.

Existixen unes altres sigles que es declaren valencianistes (de valencianisme més que dubtós). Els chics i chiques del BNV (antics PVN i UPV) ho tenen prou negre, millor dit prou roig, ja que l'evolució ideològica del seu soci, Iniciativa, en una líder coneguda pel fet de dur camisetes reivindicatives (nova forma de fer propaganda política: camisetes i detencions); el seu acostament "podemita" i l'abandó del discurs valencianiste per un altre d'esquerra, els duren cap a l'absorció o la desintegració d'esta nova opció política, de no sabem ben

be de quin signe: revolucionaria, d'esquerres, valencianista, acollidora, lliberal social demòcrata, podemita...

L'intent de formar una gran coalició a l'estil d'uns atres territoris. Eixe és el camí del Valencianisme Polític. Pensament, crec que compartit per la majoria dels valencianistes, pensant que l'unió fa la força d'un poble.

Per això la meua chicoteta aportació ad este congrés. Només queda puix una única opció política. El valencianisme. En certes possibilitats de representació en tota la Nació. La Plataforma Unió Radical Autonomista (PURA) pot ser una idea que unisca, en un màxim comú a tots els partits que existixen ara i també als que varen existir. Agarrant l'herència aquells. No tot foren oportunitats perdudes. La gestió de certes àrees, les publicacions en llengua valenciana, recolzament a les organitzacions valencianistes. La promoció de Lo Rat Penat i de l'Acadèmia de Cultura Valenciana, etc.

El camí mamprés per Som Valencians i uns atres partits, com Repo, Unió i Germania, Poble Democràtic tal volta, és la base des d'a on aplegar a eixe PURA i conseguir a lo manco, els vots suficients provincials per a tindre presència en el Congrés dels diputats de l'Estat espanyol, en una situació en la que cada vot, conta i molt.

En este moment històric tal volta este braç socio-polític siga el que més clar té el seu rol, el seu paper i la seua faena en el món valencianiste. Ha de ser l'instrument dels atres braços del valencianisme. No en exclusiva.

Es important per a qualsevol opció política arribar a totes les capes de la socio-economia Nacional. Hem de valencianisar també als partits centralistes; tant "*Populars*", com als "*Socialistes*" i "*Ciutadans*". Valencianisar a dreta, centre i esquerra, com en temps de la Segona República. Tots en aquella época tenien un cert discurs valencianiste.

Esta opció partidista, políticament valenciana, lluitarà pel Valencianisme idiomàtic, pel valencianisme socio-cultural i pel triomf del valencianisme socio-polític, fonamental per a que els atres dos puguen alcançar els seus objectius.

Pero... el pero es la "praxis" política diària i de gestió. Les coses puix no seran com cada u de nosatres pensa que deurien ser. Sí tindrem un màxim comú

de tots els braços, que aplegaran a la societat valenciana. Es conformarien en poquet, cada u dels membres d'esta plataforma PURA. No podem esperar més: és la nostra oportunitat.

Conclusió

Est anàlisis no pretén ser –ni ho és– un treball fondo i exhaustiu, sino a soles l'expressió d'idees d'un valencianiste militant, un valencià nacionaliste, preocupat per a que esta realitat nacional que se diu València, aplegue a ser una realitat en futur.

S'òbrin des d'esta realitat uns atres aspectes d'anàlisis, de discussió, de polèmica, de discursos.

Devem de polemisar per a aplegar a certs punts d'encontre, per eixemple:

Cóm, de quina manera, poden ser universals la cultura i per lo tant la política, “la res pública” no té fronteres, ser universals partint des de un marc reduït, i com podem aplegar a tots els àmbits de la societat valenciana. Pensar de modo global i actuar de modo local. La doctrina ecologista mos pot servir com a mètode d'acció.

Els cap davanters –els que produïxen idees– deuen de ser les organiscions i entitats que tenen més prestigi, per la seua trayectòria centenària o per les persones que les dirigixen, a més de que estes deuen d'assumir noves responsabilitats.

Les que ya no servixen, per complir el seu paper en una determinat moment, se deuen d'integrar en unes atres, puix les persones continuen sent valides i necessàries.

Esta és la meua opinió d'abans i d'ara mateix. Vullc compartir-la i ficar-la negre sobre blanc per si es pot tindre en consideració per a tota la societat i per al valencianisme en particular.

Anex

Est anex te com a finalitat mostrar eixemples de com distintes organitzacions i associacions de l'àmbit valencianista poden aportar el seu treball i des de distints llocs és pot fer molt o poc (tota pedra fa paret) per la nostra Pàtria Valenciana. He copiat els estatuts de les organitzacions, o be lo que diuen de elles en l'enciclopèdia digital valencianista.

Estatuts de l'associació cultural Patronat de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana

Consulta realitzada en agost 2018; lloc web: <http://patronatracv.org/>

Capítol I.- Denominació. Domicili, Àmbit. Ins i Activitats

Art.1 Denominació

L'Associació denominada PATRONAT DE LA REAL ACADEMIA DE CULTURA VALENCIANA s'acull a lo dispost en la Llei Orgànica 1/2002, de 22 de març, reguladora del Dret d'Associació, i a l'ampar de lo que dispon l'Artícul 22 de la Constitució, no tenint ànim de lucre.

Art. 2 Personalitat Jurídica

L'associació té personalitat jurídica pròpia i capacitat plena d'obrar per a administrar i dispondre dels seus bens i complir els fins que es propon.

Art. 4 Fins

Constituïxen els fins de l'Associació fomentar i mantindre les activitats de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana.

Art. 5 Activitats

Per al compliment dels fins enumerats en l'artícul anterior, es realitzaran les següents activitats:

- a) Finançarà els projectes d'investigació sobre els distints àmbits de la cultura valenciana que considere d'interés per al seu millor coneixement i defensa.
- b) Finançarà la publicació dels treballs de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana que considere d'interés.
- c) Convocarà certàmens lliteraris, artístics, històrics, socio-econòmics, ecològics i de qualsevol altra índole, que tinguen com a finalitat el desenroll de la cultura

valenciana.

d) Organitzarà cursos i conferències en col·laboració en la Real Acadèmia de Cultura Valenciana.

e) Qualsevol atres activitats que redunden en benefici de la cultura valenciana.

Estatuts de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana:

Consulta realitzada en agost de 2018 en el lloc web:

http://www.racv.es/files/ESTATUTOS_RACV.pdf (*en castellà en l'original*).

INTRODUCCIÓ

La Real Acadèmia de Cultura Valenciana va ser fundada en 1915 per la Excm. Diputació Provincial de València, en la denominació de "Centre de Cultura Valenciana", en la finalitat de promoure: l'investigació en l'àmbit de la cultura valenciana, difondre i publicar el resultat de l'investigació, defensar els valors culturals del poble valencià i formar un arxiu i una biblioteca sobre temes específicament d'est àmbit. Durant els seus més de huitanta cinc anys d'existència, la Real Acadèmia de Cultura Valenciana ha complert els seus fins baix els auspicis tant de la Diputació Provincial com de l'Ajuntament de València, que ja en 1917 va cedir per al seu domicili social el Saló del Consulat de la Llonja de la Seda.

Els excelentíssims senyors, President de la Diputació Provincial i l'Alcalde de la Ciutat de València són el President i Vicepresident d'Honor de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana; Acadèmics Numeraris nats de la mateixa, tenen sempre veu i vot i podran intervindre en l'elecció dels seues Acadèmics. La configuració de l'Estat Autònic, a la llum de la Constitució de 1978 i la creació de l'autogovern per al poble valencià, després de l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana en 1982, aconsellen la futura adequació de les entitats públiques a la nova realitat autonòmica i, de consegüent, en el seu dia, l'oportú reconeixement de la Generalitat Valenciana com a Institució baix els auspicis de la qual podrà desenvolupar les seues activitats la Real Acadèmia de Cultura Valenciana. Per una altra part, es fa necessari adaptar les normes per les que ve regint-se la Real Acadèmia de Cultura Valenciana, tenint en compte la seua condició de Fundació Pública, a la legislació vigent i modificar alguns preceptes estatutaris per a possibilitar el seu funcionament més àgil i eficaç per al compliment dels seus fins.

CONFIGURACIÓ, OBJECTE I DOMICILI

Artícl 1

La Real Acadèmia de Cultura Valenciana, fundada en 1915 per la Excma. Diputació Provincial de València, és una entitat pública, que té personalitat jurídica i en la seua actuació se subjecta als presents Estatuts, al seu corresponent Reglament i a la legislació aplicable en vigor.

Artícl 2

L'objecte de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana es: l'investigació, coneiximent, foment i promoció de la cultura de l'antic Regne de València □hui Comunitat Valenciana□, aixina com la defensa dels valors i senyes d'identitat del poble valencià, per al desenroll de tot lo qual, des de la seua fundació, té com a idiomes oficials el valencià i el castellà.

Artícl 3

La Real Acadèmia de Cultura Valenciana desenrollarà, principalment, les seues activitats en el territori de la Comunitat Valenciana.

Artícl 4

La Real Acadèmia de Cultura Valenciana té el seu domicili social en el Saló del Consulat de la Llonja de la Seda, en el carrer Cordellats s/n, i el seu lloc de treball en el carrer de les Avellanes número 26, abdós en la ciutat de València

Lo Rat Penat:

En el lloc web de Lo Rat ha segut impossible trobar referència als seus estatuts vigents. Crec que en lo que he afegit sobre l'història de Lo Rat és suficient per a mostrar quins son els seus fins i projectes.

Consulta efectuada en agost de 2018 lloc web:
<http://loratpenat.org/linstitucio/historia/>

Lo Rat Penat és una societat cultural valenciana fundada en **1878** baix els auspicis de **Constantí Llombart, Teodor Llorente i Feliu Pizcueta**, representants de les principals tendències ideològiques de l'època. Dedicada a la promoció, defensa, ensenyança i difusió de la llengua valenciana i la cultura valenciana, és la decana de les entitats culturals valencianistes.

Entre unes atres activitats, destaquen els **Jocs Florals de la Ciutat i Regne de**

València que es celebren des de l'any **1879**, i que són els premis en llengua valenciana més prestigiosos i antics. També destacables són: el concurs de **creus de maig**, el concurs de **llibrets de falla** □ creat en 1903 i inclòs en l'expedient que declarà en 2016 les falles com a Patrimoni Cultural Immaterial de l'Humanitat per l'Unesco□, el concurs de piano **Mestre Josep Serrano**, o el concurs de **Milacres de Sant Vicent**, entre moltes atres.

Lo Rat Penat ha dut a terme un paper central en la recuperació cultural, identitària i social del poble valencià. La primera reivindicació d'un valencianisme en projecció política, incloent **la recuperació de l'autogovern perdut despuix de l'abolició dels Furs del Regne en 1707 i de l'oficialitat de la llengua valenciana**, tingué lloc en l'històric discurs *De regionalisme i valentinicultura*, pronunciat pel doctor **Faustí Barberà**, vicepresident de Lo Rat Penat, en 1902.

A instàncies de Lo Rat Penat se recuperà també en els anys vint del segle passat **l'històrica processó del 9 d'octubre**, prohibida per les autoritats borbòniques en 1707, conjugant elements de l'antiga processó (com la devallada de la Senyera, sense inclinar-se, des del balcó de l'Ajuntament, o el Te Deum en la Sèu) junt a l'ofrena al monument a Jaume I en el Parterre de la ciutat de València, en la presència de la Real Senyera, de les principals autoritats i de les entitats culturals valencianes. Esta processó cívica, en el pas del temps, s'ha convertit en una manifestació multitudinària de valencianitat per part de tot el nostre poble sense distinció d'ideologies.

Una altra fita es complí l'any **1949**, sent president Manuel González Martí, en la creació de la secció de **Cursos de Llengua Valenciana**, llavors presidida per Carles Salvador i Enric Matalí com a secretari. En Lo Rat Penat se formaren els primers professors acreditats per a l'ensenyança del valencià.

Grup d'Acció Valencianista

Consulta realitzada en agost 2018 lloc Web:

https://www.lenciclopedia.org/Grup_d%27Acci%C3%B3_Valencianista

Entitat que treballa per la recuperació total de la llengua valenciana, sense catalanismes estranys ni castellanismes innecessaris. Per ad això exigixen la fi del procés de catalanisació i castellanisació en els col·legis, universitats, organismes oficials i mitjans de comunicació de tot l'àmbit valencià.

Exigixen la revitalisació de la llengua valenciana a tots els nivells seguint els

dictats de l'única entitat que actualment vela per la puresa de la nostra llengua, la Real Acadèmia de Cultura Valenciana (RACV) i les Normes d'El Puig, úniques que reflectixen la personalitat i idiosincràsia de l'idioma valencià.

Exigixen la dissolució de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, per ser un ent catalaniste i catalanisant que abocarà a la llengua valenciana a la seua desaparició. Una majoria d'acadèmics (16 d'un total de 21) que no creuen en l'existència de la llengua valenciana a soles poden ser nocius per al futur de l'idioma valencià.

Volen la recuperació de la consciència identitària valenciana per a que sumissions a altres pobles no siguen en un futur l'única eixida dels valencians.

Volen una Radio i Televisió Valenciana en una total programació en autèntica llengua valenciana a on les actituds catalanisant i castellanisant no siguen la norma general. Uns mitjans de comunicació públics i valencians que cuiden la llengua valenciana i no l'arraconen en benefici del castellà ni del català.

Exigixen majors cotes d'autogovern per al Poble Valencià i la revisió del nostre Estatut d'Autonomia per a l'obtenció de les màximes cotes d'autogovern.

Exigixen la recuperació del nom que històricament correspon i representa als valencians/nes: Regne de València

Volen la conservació del patrimoni valencià en una política respectuosa en el patrimoni cultural i ecològic dels valencians/nes

En definitiva exigixen valenciania, dignitat i honradea als polítics, actualment més preocupats per altres pobles veïns aliens al valencià.

Plataforma Valencianista (PLV)

Consulta, agost de 2018

lloc web: <https://www.plataformavalencianista.com/>

Objectius de la Plataforma Valencianista Entitat valencianista, cívica, social, ecologista i sense vinculació política.

Promocionar a la RACV com l'ent normatiu oficial de l'idioma valencià.

Tindre presència i difondre el valencianisme cultural, social i intel·ligent en els xarxes socials.

Oferiment d'un Servei de Traducció i Assessorament llingüístic.

Celebracions de l'aniversari de l'entitat i entrega en dit acte del Premi Senyera.

Realització de sopars de germanor, debats i charrades.

Participació en actes culturals, socials, manifestacions, en la provessó cívica i en les fires d'entitats valencianistes

Actes i participacions conjuntes en altres entitats culturals, socials i valencianistes.

Campanya de visita a les Cases Regionals Valencianes repartides per tota Espanya i Europa, però a establir línies de contacte i col·laboració en elles, i donar a conèixer la PLV.

Creació de Consells locals i comarcals en tot el territori valencià

Integració en el si de la PLV d'entitats culturals, juvenils o socials que complixquen els mateixos fins que persegueix l'entitat.

Oferiment a les empreses i institucions valencianes d'oferir descomptes i promocions als socis de l'entitat.

Institut d'Estudis Valencians

Est Institut funciona i té activitat actualment. Els seus components són un grup de persones de diferents àmbits professionals. Alguns d'ells lligats a la filologia.

Font: l'enciclopèdia. Consulta realitzada en agost de 2018 lloc Web:

https://www.lenciclopedia.org/Institut_d%27Estudis_Valencians

L'Institut d'Estudis Valencians (IEV) és una institució fundada en l'any 1937 en València, a iniciativa de la Conselleria de Cultura del Consell Provincial Valencià, en temps de la República. L'Institut d'Estudis Valencians té com a finalitat: l'investigació i divulgació de les disciplines que formen la cultura valenciana i que van des de la ciència i la tecnologia fins a l'arqueologia, l'història o la llengua. Fou el primer organisme valencià en competències normativadores. La Conselleria de Cultura de l'època li va adscriure el Museu de Prehistòria i el Centre d'Estudis Econòmics Valencians. Va promoure la fundació d'una Biblioteca, però la Guerra Civil espanyola va impedir bona part de les activitats i desaparegué en l'any 1939, en l'arribada de Franco al poder. Resorgint com a entitat privada, en el mateix esperit i finalitat.